

Гармония — это и есть счастье

стор. 2

Где и как поздравляют любимых женщин

стор. 7

www.tribune.kharkov.ua

ТРИБУНА трудящих

7 березня 2012 р.
Середа
№17
(8779)

Заснована 18 липня 1937 року | ГАЗЕТА ХАРКІВСЬКОГО РАЙОНУ ДЛЯ ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Шановні іменинники

Васконян Олександр Робертович — директор КП «Водопровідно-каналізаційне господарство Харківського району»;

Божков Олександр Андрійович — Ізюмський міський голова;

Пугачов Віктор Іванович — голова обласної організації профспілки працівників Пенсійного фонду України;

Кайдашова Валентина Григорівна — директор Мереф'янського ліцею ім. Героя Радянського Союзу В. П. Мірошниченка;

Кулиняк Михайло Андрійович — міністр культури України;

Канівець Леонід Васильович — голова Золочівської районної ради;

Бондаренко Володимир Дмитрович — начальник територіального управління Головної державної інспекції на автомобільному транспорті в Харківській області;

Читова Надія Сергіївна — завідувач Переможанського дошкільного навчального закладу;

Терещенко Олег Сергійович — начальник Державної служби з лікарських засобів у Харківській області;

Котляревський Олексій Іванович — Почесний громадянин Харківської області, голова Харківської обласної ради ветеранів, депутат обласної ради;

Молчанова Олена Олександрівна — головний спеціаліст управління економіки;

Григор'єв Олексій Якович — директор Харківського державного зоопарку;

Педешко Анатолій Іванович — начальник Головного управління зовнішньоекономічних зв'язків та міжнародних відносин Харківської облдержадміністрації;

Бичкова Надія Миколаївна — завідувач Васищівського дошкільного навчального закладу!

Вітаємо вас із Днем народження та бажаємо міцного здоров'я, щедрої долі, благополуччя, творчого натхнення, сил і наснаги, успіхів у ваших справах!

Голова Харківської райдержадміністрації В. П. ЗБУКАР

Голова Харківської районної ради М. В. ТРЕТЯК

Зі святом!

Від щирого серця вітаємо секретаря Комунарської сільської ради Ольгу Іванівну зі святом 8 березня. Бажаємо міцного здоров'я, творчого натхнення, благополуччя.

З повагою, колектив

ПУСТЬ КАЖДЫЙ ДЕНЬ БУДЕТ ЖЕНСКИМ!

Этот праздничный номер «Трибуны трудящихся» (как, впрочем, и следующий) посвящен женщинам, и героини наших публикаций, без сомнения, влиятельные личности. И пусть не обижаются на нас те, чьи имена не прозвучали в этих праздничных выпусках — формат газеты не позволяет нам рассказать обо всех достойных женщинах нашей громады, а их сотни и тысячи. Но мы среди вас выбрали типичных представительниц активной женской части нашего района, и в их лице поздравляем коллег и близких, подруг и сотрудниц, родственниц наших героинь, и просто всех женщин Харьковского района и области, Слобожанщины и всей Украины.

Дорогие наши землячки! От чистого сердца поздравляем вас с Днем 8 Марта — праздником красоты, любви и весны, когда улицы освещены желтыми пушистыми солнышками мимоз и согреты пламенем красных роз, гвоздик и тюльпанов! И пусть в вашей жизни Женский день будет ежедневно! Желаем вам счастья и любви, семейного тепла и благополучия на работе, надежных и верных друзей, здоровья вам и вашим близким! Пусть дети вас только радуют, пусть ваши любимые вас берегут и носят на руках! Чтобы каждый день, глядя в зеркало, вы видели счастливую и красивую Женщину — созидательницу и хранительницу самой Жизни.

Всегда ваша — «Трибуна трудящихся»

Чарівні, милі, славні наші жінки!

Прийміть мої вітання з головним святом весни — 8 березня. Для сильної статі це добра нагода ще і ще раз висловити вам свою повагу, захоплення, ніжність, любов. Нехай ніщо і ніколи не засмучує вас. Щастя і благополуччя вашим родинам.

Михайло ДОБКІН, голова Харківської обласної державної адміністрації

Дорогі жінки!

Від щирого серця вітаю з чарівним святом весни, краси та любові — Міжнародним жіночим днем.

Усім прекрасним на землі ми, чоловіки, зобов'язані жінці — матері, дружині, сестрі, коханій. Ваші люблячі серця, лагідні руки, чуйні погляди, милі посмішки наповнюють світ гармонією та красою, роблять його добрішим.

Хай перші промені сонця зігріють душі, а у ваших серцях, незважаючи на погоду за вікном, завжди квітне весна.

Бажаю вам бути щасливими і неодмінно коханими. Хай поряд із вами завжди будуть лише гідні чоловіки. Справжнього вам жіночого щастя, миру і добробуту.

С. ЧЕРНОВ, голова Харківської обласної ради

Любі жінки!

Сердечно вітаємо вас із прекрасним та хвилюючим святом — Міжнародним жіночим днем — 8 Березня!

У цей святковий день бажаємо всім жінкам щастя й вдачі, міцного здоров'я, здійснення всіх мрій та бажань.

Нехай кожен ваш день буде сонячним і радісним, нехай довкола вас панують любов і гармонія, а на вашу честь розквітають квіти й звучить музика.

Бажаємо вам великого жіночого щастя, добра, любові.

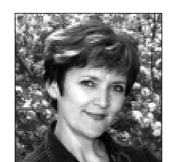
Нехай у вашому домі будуть спокій та добробут, а ваші серця будуть зігріті теплом та повагою рідних і близьких.

Нехай вас завжди супроводжує впевненість у завтрашньому дні!

Зі святом Весни вас!

Голова Харківської райдержадміністрації В. П. ЗБУКАР

Голова Харківської районної ради М. В. ТРЕТЯК

■ Лица

ГАРМОНИЯ — ЭТО И ЕСТЬ СЧАСТЬЕ

Ольга ПОПОВА, фото Марии ЗАЙЦЕВОЙ

8 Марта иногда называют политическим праздником, а кое-кто призывает вообще о нем благополучно забыть — дескать, наши женщины не феминистки какие-нибудь, а настоящие женщины, «правильные» хранительницы семейного очага, и такой день им просто не нужен.

Заместитель председателя Харьковского районного совета Елена Покровская *(на фото)* не согласна с этим утверждением.

— В понятие «настоящая женщина» каждый вкладывает свой смысл, и однозначного определения нет, — говорит Елена Юрьевна. — А насчет праздника — даже если Клара Цеткин и задумывала этот день как политический, то сегодня 8 Марта — это день весны, пробуждения природы, рождения новой жизни, день любви, красоты и совершенства, а это всегда связано с женщиной.

Активная жизненная позиция женщин часто вызывает негативную оценку. А Елена Покровская убеждена, что женщины более активны и трудолюбивы, а главное — более прагматичны в политике:

— Пока мужчины решают отвлеченные глобальные вопросы, женщины занимаются жизненными насущными проблемами. Не случайно же в европейских странах, где женщины активно участвуют в государственных делах, уровень жизни достаточно высокий, а семья защищена...

Трудно не согласиться с таким утверждением. Женщина всегда прежде всего — мать, и на заботу о подрастающем поколении просто биологически запрограммирована. Поэтому трудно представить себе женщину-политика, думающую о создании нового вида оружия, а вот новую социальную программу для детей — запросто.

При всей кажущейся хрупкости Елена Покровская — профессиональный политик. За ее плечами работа в различных структурах, она была помощником народного депутата, депутатом областного совета, и уже больше года работает в Харьковском районе. Здесь своя специфика, особенности, проблемы, но для нее любые трудности — это прежде всего бесценный опыт, а новые коллеги — товарищи, которые могут этим опытом поделиться.

И все же моя собеседница, когда мы от политики и работы (которая, к слову, в списке жизненных приоритетов занимает место, равноценное семье) переходим к цветам и подаркам, семье и любви, улыбается, и в ее голосе появляются совсем другие нотки.

— Ну, конечно же, кто не любит подарки? Но я бы не сказала, что это принципиально — что именно дарят. Главное — это проявления внимания, создания обстановки праздника и понимания. И я глубоко убеждена, что не от каждого мужчины женщине приятно получить подарок. А уж если женщине приятен подарок от мужчины, то здесь фантазии неограниченны... А цветы я люблю не только на 8 марта, и самые любимые — белые розы...

Понятие «женское счастье» для Елены Покровской, вообще как таковое, не имеет смысловой составляющей. Счастье — оно не имеет пола, оно просто существует, причем в весьма не абсолютном виде.

— Для меня счастье — это настолько неоднозначное понятие... Человек счастлив тогда, когда исполнилась очередная мечта, и это ощущение счастья долго не длится, потому что перед тобой еще какие-то цели, и к ним тоже надо идти. Но ради этих коротких моментов, которые есть в нашей жизни, мы и живем. И, конечно, счастье, когда есть рядом близкие люди, которые искренне разделят с тобой радость таких моментов. У меня это семья, мой муж и дочь, которые понимают меня, мою жизнь, мою работу, помогают, взяв на себя немалую часть домашних хлопот.

На провокационный вопрос: «А как же женская дружба?», Елена Юрьевна ответила просто:

— В политике, как и в бизнесе, не бывает, по-видимому, друзей. Жизнь показала, что настоящие друзья познаются не в беде, а в радости и успехе — немногие готовы искренне порадоваться за тебя — жалеть и сочувствовать, наверное, приятнее...

Немного затрагиваем тему «хобби». Я и не сомневалась, что у Елены Юрьевны спектр интересов далеко выходит за рамки сугубо женских милых увлечений. Изящная и женственная зампредседателя Харьковского райсовета, кроме любви к музыке, театру и поэзии, является болельщиком «Металлиста», любит активный отдых на природе и рыбалку. Ее недавний дебют в зимней ловле — 70 рыбок за один выходной день (браво, Елена Юрьевна, а мальчики — чур, без обид)!

— Мне хочется пожелать всем женщинам прежде всего оптимизма и гармонии, — говорит Елена Покровская. — Гармонии между внутренним и внешним миром, между семьей и работой, ведь это и можно назвать настоящим счастьем.

■ На святковій хвилі

ТАКА МУЗИКА ЗВУЧАТИМЕ ВІЧНО!..

Напередодні міжнародного жіночого дня 8 Березня у Бабаївському будинку культури відбувся великий концерт Академічного симфонічного оркестру Харківської філармонії.

Це дійсно непересічна подія не лише для цього населеного пункту, а й для усього Харківського району. Адже вперше за багато років тут виступив великий симфонічний оркестр Харківської філармонії, який входить у трійку кращих музичних колективів нашої країни. Цей концерт став можливим завдяки зусиллям голови Харківської райдержадміністрації і депутата обласної ради Віталія Збукаря та Бабаївського селищного голови Олександра Мороза. Депутати облради Віталій Збукар та Юрій Янко працюють в одній постійній депутатській комісії Харківської обласної ради і вважають себе справжніми друзями. Юрій Володимирович охоче погодився на проведення концерту симфонічної музики в Бабаях напередодні жіночого свята 8 Березня.

Минулої неділі у переповненій великій залі Бабаївського будинку культури відбувся цей незабутній концерт. На ньому були присутні представники практично усіх громад району, працівники управлінь і відділів райдержадміністрації, делегації переважної більшості районних установ і закладів.

Концертна програма була складена таким чином, щоб дати можливість глядачам познайомитися з найрізноманітнішими творами музичної класики, починаючи зі старовинної європейської музики та арій із знаменитих опер і закінчуючи мелодіями з відомих радянських кінофільмів та попурі на тему українських естрадних пісень.

Глядачі дуже тепло сприймали також виступи солістів Харківської філармонії Олександра Бондарчука та Надії Юрко, які, у супроводі симфонічного оркестру, виконали арії з класичних опер Петра Чайковського, Джузеппе Верді, Іоганна Штрауса та європейські класичні шлягери.

Майже дві години тривав цей чудовий концерт у Бабаях — своєрідний музичний подарунок усім жінкам нашого району. Самого диригента, музикантів та солістів глядачі буквально завалили букетами квітів і тривалими оваціями, довго не відпускали зі сцени. З усього було видно, що в нашому районі люблять і шанують симфонічну музику. Як запевнили присутніх глядачів керівники району та філармонії, подібні концерти стануть традиційними.

Василь ЧИГРИН

Слово маестро

Юрій Янко, заслужений діяч мистецтв України, директор і художній керівник Харківської обласної філармонії, головний диригент АСО, депутат Харківської обласної ради:

— Мені надзвичайно приємно виступати із симфонічним оркестром перед жителями Харківського району. Особисто я також вважаю себе мешканцем Передмістя, бо народився і виріс у місті Люботині. Концерт у Бабаях, на мою думку, видався відмінним — нас надзвичайно тепло й радо вітала публіка. Глядацький зал — переповнений, кожний номер програми викликав бурхливі оплески. Це говорить про те, що публіка підготовлена, думаюча, не зіпсована низькопробними шоу та концертами, які пропонують нам центральні телеканали.

Перед концертом мені вдалося оглянути Бабаївськиий будинок культури, і я просто вражений побаченим. Тут і кімнати для гурткової роботи, і хореографічні та спортивні зали... Та найбільше мене вразив музей. Я із задоволенням оглянув його експозицію і навіть не знаю, чи є де ще-небуть у нашій області подібний музейний заклад. Це означає, що в селищі Бабаї, у районі надзвичайно велику увагу приділяють збереженню культурної спадщини, народних традицій, музичного й виконавського мистецтва.

Я звернув увагу на те, як люблять тут класику. Класична музика, тим більше в живому виконанні, — це зовім інший рівень культури, світогляду, внутрішнього сприйняття. Така музика звучатиме завжди, вона не може набриднути чи застаріти, адже класика — квінтесенція різних епох, культур, світоглядів. Якось великий філософ Ніцше сказав, що «життя можна було б вважати банальним недорозумінням, якби в ньому не існувало класичної музики». Дуже точні слова, з якими важко не погодитися.

Напередодні жіночого свята мені б хотілося щиро привітати усіх представниць так званої «слабкої статі», побажати їм щастя, посмішок, творчих і трудових успіхів. Як уродженець Передмістя, я знаю, що тут живуть найчарівніші жінки – не лише на Харківщині, а й в усій Україні. Підтвердженням цьому є й присутні в залі жінки з їхніми неповторними посмішками, позитивною енергетикою, гарним настроєм. Нехай щастить усім жінкам, нехай розквітає й міцніє наш рідний Харківський район!

■ *Галерея особистостей*

Василь ЧИГРИН

ТАКА СИЛЬНА «СЛАБКА» СТАТЬ!..

У нашому районі живе й працює чимало знаних жінок, які відіграють непересічну роль у суспільному, економічному й культурному житті регіону, навіть всієї України. Напередодні міжнародного жіночого свята розповім про деяких із них.

Усунути стіну байдужості

Ім'я Тетяни Безрукової — громадського діяча й дослідника, керівника клубу «Краєзнавець» РЦДЮТ, почесного краєзнавця України — добре відоме на Слобожанщині. З-під її пера вийшли десятки історичних праць, науково-популярних статей і доповідей, публікацій у пресі на теми щодо минулого нашого краю.

Однією з провідних тем досліджень відомого краєзнавця є історія заснування, діяльність та розвиток знаменитого Будянського фаянсового заводу. Її статті та нариси друкувалися в багатьох харківських, всеукраїнських, російських виданнях, і не було їй рівних у глибині розкриття цієї тематики.

Іноді Безрукова відкриває для своїх сучасників просто унікальні теми, маловідомі факти з історії рідного Харківського району. Скажімо, їй документально вдалося довести, що перший футбольний матч на Харківщині відбувся не на спортмайданчику колишнього заводу сільськогосподарських машин (тепер стадіон «Серп і Молот»), а на полі невеликого стадіону в селищі Буди, де місцева футбольна команда «БФК» провела на кілька тижнів раніше свій історичний матч.

— Ми повинні думати про майбутнє, постійно спираючись на багату історичну спадщину Передмістя, — каже Тетяна Безрукова. — Іноді просто руки опускаються, коли наштовхуєшся на чиновницьку байдужість і некомпетентність. Саме через безвідповідальність певних керівників Харківський район втратив фактично назавжди унікальний музей Будянського фаянсу, експонати якого кілька років тому передали до Харківського історичного музею. Фаянсовий завод в Будах також втрачений назавжди, але в центральній частині селища зберігається чимало старовинних споруд, будинків і об'єктів, які є великою історичною цінністю. Взяти хоча б дерев'яну споруду залізничного вокзалу «Буди» чи кілька заводських димохідних труб столітньог віку. Зберігся навіть уцілілий квартал житлових і побутових будинків — ровесників фаянового підприємства. Разом з іншими громадськими активістами, ми вже багато років намагаємося пробити стіну байдужості, закликаючи до створення в селищі Буди справжнього меморіального музею під відкритим небом, де б можна було проводити екскурсії...

Робити добро людям — це основний принцип життя і діяльності Тетяни Безрукової, яка є ще й головою правління районного відділення громадської організації «Спілка жінок України за майбутнє дітей» і чимало робить для гармонійного розвитку підростаючого покоління.

Їй аплодувала Європа

Серед найвідоміших танцювальних колективів Харківського району бально-спортивний клуб «Браво» посідає особливе місце, адже усі тренування й заняття тут поставлено на професійну основу. І заслуга в цьому керівника клубу Тетяни Єни — діючої спортсменки, трикратної чемпіонки України зі спортивних бальних танців, тренера найвищої категорії (S-клас). Колишня випускниця Жовтневої загальноосвітньої школи, за короткий термін вона зуміла досягнути найвищих результатів у професії і зробила власну чудову кар'єру в галузі спортивних бальних танців. Танцівниця об'їздила практично всю Україну, була в Росії, Білорусі, її майстерності аплодували в Західній Європі. Паралельно Тетяна Єна вчилася на відділенні хореографії Харківського національного педагогічного університету ім. Г. С. Сковороди, який закінчила з "червоним" дипломом.

— Клуб бально-спортивного танцю «Браво» створено в 2004 році при Жовтневій загальноосвітній школі, — розповідає хореограф Тетяна Єна. — Бальними танцями усього тут займається понад 60 хлопців і дівчат різних вікових категорій із Липців, Глибокого, Борщової, Жовтневого. Причому хлопці цікавляться танцями не менше, ніж дівчата й часто «дають фору» своїм партнеркам на великій сцені...

Клуб бально-спортивного танцю «Браво» кілька разів ставав переможцем районного конкурсу «Дивограй», посідав призові місця на престижних конкурсах бальних танців у Харкові.

Молодість не вада!

У Передмісті є чимало закладів і установ, на чолі яких стоять молоді, тендітні, але надзвичайно фахові й відповідальні представниці так званої «слабкої» статі. Вони ні в чому не поступаються керівникам-чоловікам, а часто навіть значно краще за них виконують свої професійні обов'язки. Яскравим прикладом є головний лікар Яковлівської медичної амбулаторії сімейної медицини Катерина Залізняк. Очоливши цей медичний заклад, молодий медик одразу згуртувала навколо себе невеликий колектив, у якому навіть є один чоловік — водій медичного автомобіля.

Усього на обліку в медамбулаторії перебуває близько 600 пацієнтів, і яковлівські медики, на чолі з головним лікарем, усі свої знання і досвід віддають служінню землякам, намагаючись лікувати не лише фізичні, а й моральні та психологічні травми.

— Приблизно 60 відсотків захворювань, характерних для наших пацієнтів, це серцево-судинні захворювання, — розповідає головний лікар Яковлівської медичної амбулаторії сімейної медицини Катерина Залізняк. — Воно й не дивно, бо переважна більшість хворих, які звертаються до нас за допомогою — пенсіонери та люди похилого віку. Молодші часто скаржаться на шлункові розлади та проблеми дихальної системи, здебільшого пов'язані з надмірним палінням. То ж раджу всім поменше палити — як чоловікам, так і жінкам...

Дзвінкоголосий соловейко Передмістя

Коли починає співати відома естрадна співачка Катерина Фоменко (Моїсеєнко) — в залах, де звучить її неповторний голос, здається, зникають стіни й пісня виривається на широкий простір. Це й не дивно, адже Катя опанувала класичну музичну освіту, причому на базі відділення «народної пісні», що в усі часи вважалося основою виконавської майстерності й сольного співу. Крім того, Каті Фоменко (Моїсеєнко) дуже пощастило з педагогами в Харківській державній академії культури. Один із них — Заслужена артистка України Віра Харитонова — немеркнуча зірка Харківської оперети, яка відібрала найперспективніших студентів академії культури і протягом кількох років викладала їм основи сценічної співочої майстерності. Саме Харитонова прищепила Каті безмежну любов до великої сцени, відданість глядачу, наполегливість у досягненні поставленої мети.

У стінах академії культури Катя Фоменко (Моїсеєнко) розпочинала й свою гастрольну діяльність, беручи участь у численних обласних та всеукраїнських конкурсах і фестивалях естрадної пісні. Найпам'ятніший із них — «Слобожанський вернісаж», що проходив у 2007 році. Молода співачка виконала на ньому три пісні: «Мамина вишня», «Ось бач, яка я!» та акапельно «Біда за бідою» і стала переможницею. Голова журі, відомий український композитор Олексій Чухрай із Полтави, настільки був вражений самобутнім і неповторним голосом Фоменко, що одразу запросив до співпраці.

Зараз Катерина Фоменко (Моїсеєнко) — солістка співочого жіночого гурту «Талиця», який багато виступає у Передмісті, по Україні й навіть за кордоном.

Раритетів багато не буває

Можна з упевненістю говорити, що однією з найкращих музейних установ не лише Передмістя, а й всієї Харківщини є Бабаївський історико-краєзнавчий музей. У п'яти його залах зберігаються тисячі унікальних експонатів, що красномовно розповідають про історію, культуру і повсякденне життя нашого регіону. Заслуга в цьому завідувача музею Алевтини Шепель, яка протягом багатьох років бережно плекає і збільшує експозицію, віддаючи улюбленій справі душу, знання, професійний досвід.

— Ми просто зобов'язані зберегти для наших нащадків цю дивовижну красу, яка є невід'ємною частиною історії нашої рідної України, — каже Алевтина Шепель. — Останнім часом спостерігається суттєве підвищення інтересу до музею, значно збільшився потік екскурсантів з Харкова, районів області, з прикордонних областей Російської Федерації. Приїздять цілими автобусами — діти, студенти, ветерани — і кожний знаходить у нашому музеї щось цікаве для себе...

Слід зазначити, що в Бабаївському історико-краєзнавчому музеї надзвичайно насичені розділи, які розповідають про народну культуру і побут українців, а також експозиція, складена з оригінальних предметів сивої давнини, включаючи археологічні знахідки на місці літописного міста Донець на березі річки Уди.

За останній рік Алевтина Шепель вразила відвідувачів справжнім калейдоскопом цікавих тематичних виставок. Серед них виставка речей періоду Черняхівської культури та періоду Київської Русі, знайдених під час розкопок на території Харківщини. Цю виставку організовано спільно з Харківським археологічним музеєм. До 20-річчя проголошення незалежності України в музеї було відкрито постійно діючу виставку фарфорових, керамічних та фаянсових статуеток, фігурок і композицій, виготовлених українськими підприємствами. Широкого резонансу в Харкові та Передмісті набуло відкриття в музеї меморіального розділу, присвяченого життю і творчості відомого земляка — поета, педагога, літератора Олекси Марченка.

Президент школьной республики

Эту девушку я впервые увидела во время празднования Дня города в Южном. «Фишкой» праздника тогда стал конкурс красоты.

Финалистка Виктория Зленко *(на фото)* както сразу привлекла наше внимание — точнее, ее оригинальная, не кукольная красота и волевое выражение лица, сильно отличающееся от милых улыбок на личиках других претенденток на корону первой красавицы города.

Виктория Зленко опровергает все расхожие суждения о блондинках — одна из лучших учениц школы, президент школьной парламентской республики, активистка, спортсменка, красавица — только что не комсомолка, а так — все в полном соответствии. На вопрос: «Активная общественная деятельность — это желание что-то изменить в школе или в себе?» Виктория отвечает:

— Конечно, хочется что-то сделать для школы. Ведь мы здесь проводим очень много времени, и никто для нас не сделает ничего, если мы и сами не возьмемся за дело. Я хочу, чтобы наша школа была лучшей.

В школьное «начальство» Виктория попала в седьмом классе. Девочке хотелось не просто хорошо учиться, но и в других сферах как-то проявить себя. А уже потом пришло осознание, что проявить себя — этого мало, надо собрать вокруг себя неравнодушных учеников и начать заниматься школьным самоуправлением не для галочки, а в самом деле — управлять процессами, которые происходят вокруг. И, судя по всему, девушке это удается. Во всяком случае, ее авторитет среди учащихся Пивденного технологического лицея непререкаем, и даже мальчишки не подвергают сомнению факт, что президент женского пола может справиться с делами республики.

— У нас в школе вообще авторитет девочек высокий, — говорит Виктория Зленко. — Более того, ребята к нам прислушиваются, наше мнение для них не просто мнение девочек, которые могут нравиться или не нравиться — мы прежде всего позиционируем себя как личности.

Виктория признает, что общественная работа отнимает много времени, но уверена, что фундамент знаний и характера нужно закладывать именно сейчас. А вот на сердечные дела времени не хватает, но она убеждена, что никуда не опаздывает — все впереди. Сначала надо чего-то в жизни добиться, а потом уже личную жизнь устраивать. Тут мы с Викторией не совсем согласимся :-), но это ее сознательный выбор, заслуживающий, между прочим, уважения, ведь тысячи девушек делают все с точностью до наоборот — и это похоже на тупиковый путь.

И все же некий образ своей «половинки» у Виктории уже есть. В качестве примера девушка, правда, привести кого-то нам не смогла, пошутив, что это скорее из области фантастики, но подчеркнула, что он должен быть обязательно сильнее ее во всех отношениях.

В преддверии 8 Марта президент школьной республики Виктория Зленко рассказывает о традициях празднования этого дня: здесь проводят различные конкурсы, обязательно на лирическую тему. И в завершение моя собеседница обращается ко всем девочкам и педагогам школы, к женщинам Южного и ко всему прекрасному полу:

— Хочется пожелать всем найти себя, достичь своей цели, и конечно, всем личного счастья, потому что счастливая женщина всегда спокойна, гармонична, красива, и у нее обязательно все получается.

Ольга ПОПОВА, фото автора

ДВОЙНОЕ «ЗОЛОТО» НА ЖИЗНЕННОЙ ДИСТАНЦИИ

Когда мы готовили праздничный номер, как-то само получилось, что куда бы мы ни обращались, нам обязательно выдвигали кандидатуры педагогов. Оно и неудивительно: школа в небольших населенных пунктах всегда является центром активной жизни, а учителя — настоящие подвижники, и каждый заслуживает доброго слова и благодарности.

А Лариса Николаевна Соляник *(на фото)*, педагог Пивденного технологического лицея к тому же юбиляр, причем сразу по нескольким событиям, из которых можно отметить золотую свадьбу, которую Лариса Николаевна и Александр Иванович Соляник будут отмечать 10 марта — поздравляем! А еще недавно она отметила 50-летие педагогической деятельности. Вот такое двойное «золото» на жизненной дистанции — и в семье, и в работе.

Вся жизнь этой обаятельной женщины связана со школой. Полвека назад молоденькая выпускница Лохвицкого педучилища (Полтавская область) переступила порог Южногородской СШ — и так и осталась здесь навсегда. Тут она встретила свою любовь в лице учителя физкультуры, без отрыва от работы получила два высших педагогических образования, здесь выросли ее дети, которые тоже выбрали нелегкую педагогическую стезю.

— Я по-настоящему счастливый человек, — улыбается Лариса Николаевна. — Я так люблю эту школу, своих коллег и учеников, что когда мне предложили поработать в другой школе, и у меня там все замечательно получалось, я не выдержала — вернулась. Не потому что там плохо, а потому что здесь моя вторая семья. Это ощущение я несу всю жизнь — с радостью утром бежать на работу, где тебя ждет любимое дело, и с радостью после работы бежать домой, где тебя ждет дружная семья. И это именно то, что без преувеличения, можно назвать «женским счастьем».

Лариса Николаевна Соляник — потомственный педагог, отличник просвещения, учитель высшей категории, учительметодист и просто мудрая, спокойная и очень милая женщина — к таким одинаково тянутся как дети, так и взрослые.

Мы долго беседуем обо всем на свете — Лариса Николаевна цитирует великих поэтов и мыслителей, с юмором вспоминает какие-то интересные события и показывает альбомы со старыми черно-белыми снимками. Маленькая, похожая на воробышка, девчушка в смешном спортивном костюме берет очередную высоту — фотографу удалось запечатлеть момент прыжка через планку. А вот целая стайка девушек на лыжах...

— Я всю жизнь занималась физкультурой и спортом, и даже муж у меня школьный физрук, — смеется Лариса Николаевна. — И сейчас я люблю просто пешком прогуляться по любимому городу... Вообще, когда я только приехала, мне как-то сразу стало на душе тепло от названия — Южный. Есть в этом слове что-то притягательное, и не только я это отмечу, это вам все жители нашего города скажут.

Праздник 8 Марта для моей собеседницы — один из самых дорогих. И никакая политика и критика женского движения не заставит ее считать иначе. И дело не в подарках и цветах, а в том весеннем позитивном настрое, которым скромная учительница русского языка щедро делится со своими близкими, коллегами, многочисленными учениками, среди которых немало известных личностей и просто хороших людей. Отдельно Лариса Николаевна отмечает, что и в горсовете немало выпускников ее родной школы. За отношение властей, а в свете праздника всегда за неизменное внимание к женщинам школы, от имени всех сотрудниц лицея она попросила через нашу газету поблагодарить городского голову Александра Брюханова, депутатов и членов исполкома за то, что в этот день всегда настоящий женский праздник — с цветами и конфетами, весенним настроением и улыбками.

— Ну какая политика 8 Марта? Это день любви и красоты, цветов и улыбок, семейный праздник, когда мы особенно ощущаем себя Женщинами, — подчеркивает Лариса Николаевна. — И я от души желаю всем представительницам прекрасного пола всегда и всюду ощущать себя счастливыми и любимыми женщинами, совмещать успех в работе и в карьере и тихое семейное счастье.

Ольга ПОПОВА, фото автора

ГЛАВНАЯ СИЛА — ЛЮБОВЬ

Когда я поинтересовалась в ХРГА, кого из влиятельных женщин им хотелось бы отметить, несколько раз мне посоветовали написать о хозяйке «ЧП Яковенко» — Наталье Анатольевне (на фото), которая, без преувеличения, во многом определяет настроение тех, кто работает в РГА и райсовете.

Помните, как в фильме «Девчата» главная героиня — повариха Тося — сказала: «Вот пересолю я вам завтра суп и посмотрю, сколько норм вы тогда выдадите!» За дословность ручаться не будем, но смысл ясен: после вкусного обеда и работается лучше. А так вкусно, как у Натальи Яковенко, кормят далеко не в каждой администрации (автор ручается — опыт имеется). Не зря ведь даже те, кто здесь просто иногда бывает по служебным вопросам, обязательно заглянет в подвальный этаж съесть тарелочку ароматной солянки.

— Для меня работа давно уже стала хобби, — говорит Наташа (как все ее привыкли называть). — И готовить я люблю не просто вкусно — я обожаю экспериментировать, и практически всегда удачно. Иногда забываю, как и что делала, а детвора дома потом ходит по пятам и требует повторить — приходится придумывать что-то другое. Дома я изобретаю новые блюда, а потом готовлю их здесь, в кафе. Мне уже профессиональная гордость не позволит готовить небрежно, тем более, люди меня знают, доверяют, и их искреннее «спасибо» дорогого стоит.

Сообщаю «страшную тайну»: многие сотрудники администрации и совета даже домой покупают здешнюю стряпню — настолько она не отличается от домашней.

На первый взгляд, Наталья Яковенко производит впечатление спокойной и даже где-то флегматичной дамы, с уютной внешностью хранительницы домашнего очага. Однако, после пары минут беседы, становится ясно — это разносторонняя, общительная женщина, с отменным чувством юмора, любительница музыки, кино и литературы, тамада на семейных и дружеских вечеринках, настоящая душа компании. Наташа обожает праздники, и 8 Марта — не исключение. В ее дружной семье женская половина в этот день ждет подарков, и всегда это приятный сюрприз.

— Представляете, мне как-то муж на 8 марта подарил кастрюлю, я даже обиделась, — смеется женщина. — Всем дарят кольца, какие-то приятные мелочи, а мне — кастрюлю, хоть и хорошую, какую мне хотелось. Я обиженно смотрю на мужа, он радостно улыбается, я поднимаю крышку кастрюли, а там — мобильный телефон, причем именно такой, о каком я мечтала...

В жизни Натальи Яковенко, кроме работы и любимого мужа, а также ближайшей подруги, с которой они уже много лет вместе и работают, есть еще две самые большие радости — красавица и умница дочка Валерия и сын-неслух Паша.

— Я либеральная мама, стараюсь не давить на детей, и надеюсь, что они это оценят, особенно Пашка, — улыбается наша героиня. (Пашка, слушайся и цени маму! — от ред. :-))

На наш традиционный вопрос о пожеланиях в адрес всех женщин Наталья ответила:

— Цветов и комплиментов не только в этот день, а почаще. Самая большая сила женщины — это любовь, причем взаимная, поэтому я желаю нашим женщинам в этом отношении быть сильнее всех.

Ольга ПОПОВА,
фото Марии ЗАЙЦЕВОЙ

ДОЯРКА ВІД БОГА

Славні імена

Понад 45 років пропрацювала дояркою легендарна Варвара Савельєва (на фото) — Герой Соціалістичної Праці, кавалер багатьох орденів і медалей, делегат численних партійних з'їздів у Києві та Москві.

Це дійсно унікальна особистість на теренах Харківського району, яка прославилася на весь колишній Радянський Союз. Шістнадцятирічною дівчиною прийшла вона працювати телятницею — спочатку в колгосп «Перемога» (пізніше радгосп «Безлюдівський»). Вже через рік Варвара стала дояркою, взявши на обслуговування 12 корів. Працювала наполегливо й самовіддано. Через кілька років, за високі трудові показники, її обрали делегатом XXII з'їзду Компартії України. А вже в 1960 році вона стала членом ЦК КПУ.

У Києві, під час пленарних засідань, вона познайомилася з Марією Савченко — на той час вже двічі Героєм Соціалістичної Праці — теж дояркою (з Київської області). Савченко розповіла Савельєвій, що самостійно обслуговує аж 25 корів. І Варвара Федорівна вирішила перенести передовий досвід своєї колеги на Слобожанщину і, по можливості, перекрити рекорд.

У 1960 році Савченко першою в Харківському районі самостійно взяла на обслуговування 25 корів і, при плані 100 тонн молока на рік, надоїла 105 тонн. У 1961 році вона обслуговувала вже 50 корів і, при плані 150 тонн — надоїла 158. А 1962-го року Варвара Савельєва пішла на рекорд, узявши на обслуговування 100 корів. При плані 300 тонн молока на рік, вона надоїла аж 305 тонн. То був справжній тріумф людини праці, адже мав місце найбільший надій серед тваринницьких комплексів району, який навіть у Харківській області мало хто міг перекрити.

Визнання Варвари Федорівни набуло всесоюзного рівня. Вона обиралася делегатом XXIII, XXIV і XXVI з'їздів КПРС та XXVII з'їзду КП України. На ВДНГ СРСР її рекордні показники у тваринництві відзначили Дипломом І ступеню, а знатну доярку нагородили новеньким автомобілем «Москвич».

Держава також високо оцінила трудовий подвиг Варвари Савельєвої. Вона кавалер орденів «Знак Пошани», «Жовтневої революції», «Дружби народів»... У 1966 році їй присвоєно високе звання Героя Соціалістичної Праці з врученням ордена Леніна і медалі «Золота зірка».

Навіть вийшовши на пенсію, Варвара Федорівна ще понад 5 років працювала на рідній фермі в Безлюдівці. І лише в 1988 році пішла на заслужений відпочинок. Після цього, до речі, на безлюдівській фермі так ніхто й не спромігся самостійно обслуговувати 100 корів. Тому групу корів довелося розформувати.

Бог подарував Варварі Савельєвій не лише славні трудові вершини, а й надилив її жіночим щастям, сімейним затишком. Практично все своє життя прожила вона в батьківській хаті з чоловіком, сином Павлом та невісткою Катериною в селищі Безлюдівці за 200—300 метрів від рідної ферми, де ставила неперевершені рекорди. Дочекалася двох онуків, радіє зараз 3-річному правнуку...

Так і живе зараз у щасті, злагоді й любові колишня героїчна доярка від Бога, який хранить і оберігає її кожного дня, враховуючи трудову звитягу й добро, яке вона постійно робила людям.

Василь ЧИГРИН, фото автора

Було діло...

Навіть розмінявши дев'ятий десяток літ, Варвара Федорівна Савельєва справляє враження привабливої, ерудованої, інтелігентної жінки з гарною зачіскою і виразними рисами обличчя. Цей легкий аристократичний шарм вона зуміла пронести через все своє життя. Варвара Федорівна розповіла районній газеті про один курйозний випадок, що трапився з нею за часів активної трудової діяльності.

...Слава про успіхи знатної доярки швидко поширилася по всій Харківщині. На безлюдівську ферму часто приїздили доярки з інших ферм, щоб познайомитися з методами роботи Савельєвої. Дуже часто й сама Варвара Федорівна їздила по районах області, передаючи свій досвід.

Під час однієї такої поїздки в якомусь сільському клубі вона вийшла на сцену: в гарному одязі, туфлях на високих підборах, зі стильною зачіскою... Із зали на неї уважно дивилися місцеві доярки — одягнені в брудні фуфайки, гумові чоботи, з немитим волоссям на головах. Котрась із них кинула зневажливу фразу:

— Дівчата, та це ж артистка якась, а не доярка! І що ж вона нового може нам розповісти про доїння корів?!

Варвара Федорівна посміхнулася й спокійно відповіла запитанням:

— А що, по-вашому, корови гарно дояться тільки тоді, коли бачать перед собою брудну доярку?

Зал просто поліг від сміху. Так Савельєвій швидко вдалося розрядити напружену атмосферу і перейти до серйозної розмови.

Вісті Передмістя

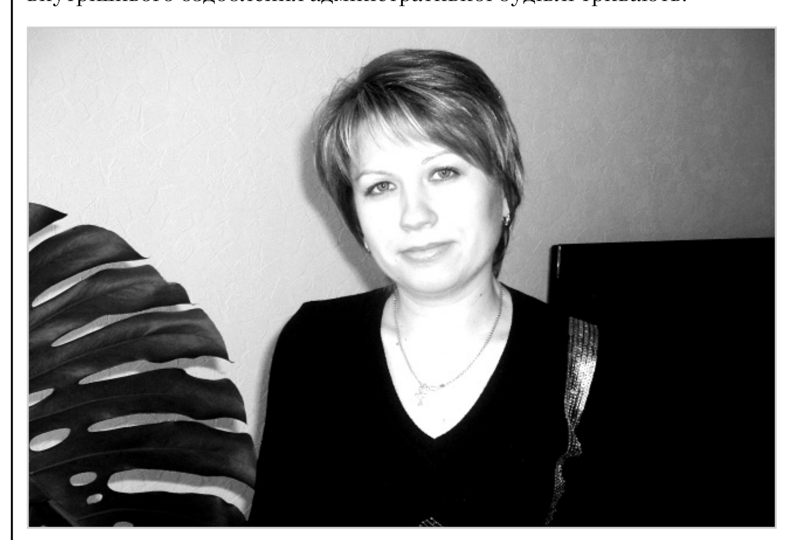
Безлюдівка мобілізовує резерви

Понад 30 підприємств різних форм власності діють на території Безлюдівської селищної ради. Завдяки їхній діяльності нарощується виробничий потенціал громади, створюються надійні робочі місця, збільшується дохідна частина місцевого бюджету. Крім того, керівництво багатьох виробничих та комерційних підприємств завжди йде назустріч селищній раді, надаючи посильну допомогу в благоустрої населеного пункту, впорядкуванні територій, ремонту приміщень громадських та навчальних закладів.

— Особливо хотілося б відзначити допомогу нашого, так би мовити, формоутворюючого підприємства — Безлюдівського кар'єроуправління, — розповідає секретар селищної ради Вікторія Кабиш *(на фото)*. — Останнім часом суттєво допомагає й Південна залізниця, що проводить у Безлюдівці реконструкцію житлового будинку для своїх працівників, які мешкають у навколишніх населених пунктах. Активно допомагають громаді й приватні підприємці: Олег Пономаренко, Іван Крижановський, Федір Блудов та інші...

Слід зазначити, що з обранням на посаду селищного голови Миколи Гуся, значно покращився інвестиційний клімат у Безлюдівці. Навіть неозброєним оком помітно, як стрімко розвивається цей населений пункт, де реформуються практично всі сфери життя. Місцеве комунальне підприємство, скажімо, перебудовує свою роботу, відіграючи зараз ключову роль у забезпеченні нормальних умов життя й побуту безлюдівців. Значні зміни відбулися і в дошкільному дитячому закладі, підпорядкованому громаді. Нещодавно, за рахунок власних коштів селищної ради, для дитсадка, де зараз виховується понад 130 діток, придбано оригінальні 3-ярусні ліжечка. На черзі переобладнання пральні з придбанням нової високопродуктивної пральної машини і спеціальних шаф для зберігання білизни.

Не впізнати й приміщення селищної ради, де зроблено євроремонт багатьох внутрішніх приміщень і кабінетів. Роботи з реконструкції і внутрішнього оздоблення адміністративної будівлі тривають.

На піднесенні знаходиться й культурна сфера селища Безлюдівка на чолі з відомим культармійцем Василем Бойком. Без виступів чудових самодіяльних колективів в селищі не обходиться жодне свято.

Територія без «самобуду»

Динамічний розвиток житлового комплексу «Інтернаціоналіст», що розташовується на території Циркунівської сільської ради, сприяє постійному удосконаленню інфраструктури всього мікрорайону. Це обумовлено тим, що тут не втрачені й чітко витримуються орієнтири, закладені ще понад 10 років тому. Більше того, крім керівництва і колективу ВАТ «МЖК «Інтернаціоналіст», про поліпшення умов життя та побуту місцевих жителів дбають ще й громадські активісти комплексу, а також депутати Циркунівської сільської ради, обрані мешканцями МЖК.

На території мікрорайону практично відсутні гаражі та погреби, збудовані самовільно, оскільки мешканцям пропонують їх придбати, у тому числі й на умовах довготермінової оренди. Для тих, хто не має можливості купити такі господарські об'єкти, їх можна орендувати або скористатися послугами відкритої автостоянки з охороною.

Зараз продовжуються активні роботи по розширенню мікрорайону, за рахунок зведення 3—4- та 9-поверхових цегляних будинків підвищеної комфортності. Поруч передбачені вільні місця для майбутніх спортивних та дитячих майданчиків, зон відпочинку.

Квасоля на підбір

Дослідницька робота з селекції та генетики сільгоспкультур в ХНАУ ім. В. В. Докучаєва завжди має вагомі результати з великими перспективами, адже за справу тут беруться справжні фахівці. Слід зазначити, що науковці-селекціонери агроуніверитету особливих успіхів досягли у виведенні бобових культур із підвищеним вмістом білків. Для прикладу можна навести унікальні сорти квасолі «Зіронька» та «Докучаєвська», над якими працювала група вчених у складі Л. Полянської, В. Москальової, І. Сугутської та О. Черкашина. Ці сорти квасолі виведені в основному для кліматичних зон лісостепу і степу і мають багато спільних якостей. Це рослини кущової компактної форми, виростають висотою в 35—45 см. Вміст білка складає від 21 до 26 відсотків, а урожайність може сягати 23 ц/га. Важливо, що цю квасолю одразу сприйняли аграрії практично в усіх куточках України.

Василь ЧИГРИН

Повідомлення

Інспекція державного архітектурно-будівельного контролю у Харківській області інформує, що 19 січня 2012 року набрав чинності Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення відповідальності та вдосконалення державного регулювання у сфері містобудівної діяльності» №4220-VI (далі — Закон). Зазначеним Законом внесені суттєві зміни до Кодексу України про адміністративні правопорушення та нормативно-правового акту, що регулює відповідальність юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців — Закону України «Про відповідальність за правопорушення у сфері містобудівної діяльності».

Так, санкціями ст. 96 КУпАП передбачена відповідальність фізичних осіб за порушення вимог законодавства під час будівництва до 13 600 грн. Крім того, на сьогодні невиконання законних вимог посадових осіб органів держархбудконтролю тягне за собою накладення на фізичну особу штрафних санкцій до 6 800 грн. При цьому слід звернути увагу, що нормами діючого законодавства не передбачено виділення індивідуальних (садибних) житлових будинків, садових, дачних будинків, господарських будівель і споруд в окрему категорію. Тому особи, що здійснюють будівництво в межах власних домоволодінь, несуть відповідальність на загальних підставах.

Але найсуворіша відповідальність передбачається за порушення у сфері містобудівної діяльності, скоєні юридичними особами та ФОП. Такі суб'єкти містобудування несуть відповідальність у вигляді штрафів, розмір яких у більшості випадків безпосередньо залежить від категорії складності об'єкту будівництва та може сягати 1 000 000 грн. за виконання будівельних робіт без документу, що засвідчує право на їх виконання. При цьому аналогічна відповідальність передбачена за експлуатацію таких об'єктів без вводу їх в експлуатацію в установленому законодавством порядку.

Також слід зазначити, що окрему відповідальність нарівні із замовниками несуть підрядники, які безпосередньо виконують будівельні роботи.

Тому, Інспекція державного архітектурно-будівельного контролю у Харківській області закликає всіх суб'єктів містобудування (органи виконавчої влади, місцевого самоврядування, фізичних та юридичних осіб) дотримуватися чинного законодавства та не порушувати встановлені ним норми та правила.

Інспекція державного архітектурно-будівельного контролю у Харківській області

■ Вірність

Світлана Марченко: «Я пізнала жіноче щастя!..»

Про свої радощі й печалі «Трибуні трудящих» повідала вдова відомого харківського поета, публіциста, літератора, вчителя, якого не стало два роки тому.

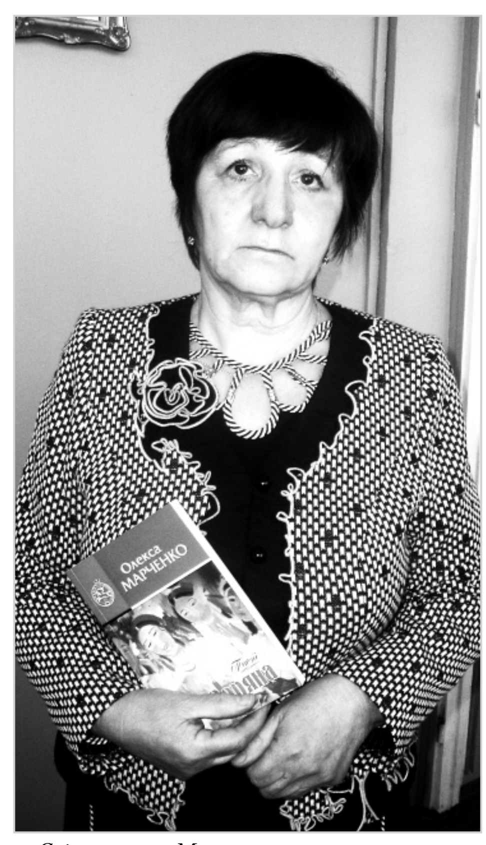
— Світлано Олександрівно, як ви познайомилися з Олексієм Андрійовичем?

— Вперше ми зустрілися в одній із харківських шкіл, куди прийшов працювати Олекса після закінчення державного педагогічного інституту ім. Г. С. Сковороди. Такий вродливий, привабливий, інтелігентний юнак не міг не привернути увагу жіночого педколективу. Я була просто окрилена, коли зрозуміла, що подобаюся лише йому.

— Селище Бабаї для вас рідне?

— Особисто я родом із Криму, а Олексій народився 1937 року в селі Яловенкове під Люботином. Але сталося так, що його родина швидко переїхала до селища Бабаї, де й оселилася назавжди. Саме Бабаї Олекса завжди вважав своїм домом. Для мене селище також стало рідним і близьким, після того, як я пов'язала своє життя з цією дивовижною творчою особистістю.

— Усього вийшло 8 поетичних збірок автора, але відомо, що довгий час його творчість була під забороною в Україні. Через що Марченка так довго не друкували?

Світлана Марченко з останньою прижиттєвою збіркою плезій свого чоловіка «Зоряна»

— Його гірка гордість і мука — зима 1966 року, коли Олекса Марченко привселюдно прочитав «Відкритий лист до ЦК» і, головне, вірш «Сірники», що в рукописах пройшов усю Україну, знедолив поета, «припнув на пні». Вогонь тієї полум'яної історії обпалив багатьох партзвірів, та й самому автору добряче перепало...

— За часів української незалежності Олекса Андрійович сповна надолужив втрачене…

— Так, дійсно, у нього була якась жадоба до життя й творчості. Понад 30 років викладав у школах Харкова, відмінник народної освіти України. Працював журналістом міських та обласних газет, безперервно друкував поезії, есеї, нариси і рецензії в періодиці. Певний час, за Олександра Масельського, працював навіть на посаді заступника голови Харківської облдержадміністрації. У незалежній Україні надзвичайно високо оцінили його творчість і громадську діяльність — Олекса Марченко став лауреатом аж 3 престижних премій: ім. Олександра Олеся, «Печенізьке поле» та ім. Олександра Масельського.

— Світлано Олександрівно, вам пощастило з чоловіком?

— Більше того, саме з ним я пізнала справжнє жіноче щастя, кохання, взаємну ніжність, радість материнства, адже Олексій Андрійович був надзвичайно щирою, відкритою й людяною особистістю. Він умів палко любити не лише рідних і близьких, а й усіх людей, які оточували його протягом усього життя. Він обожнював рідні серцю місця, безмежно любив Україну. Так, я щаслива жінка, і це щастя подарував мені Олекса Марченко!

Василь ЧИГРИН, фото автора

ЖЕНА ОФИЦЕРА, МАМА ВОЕННОСЛУЖАЩИХ

■ Наши земляки

В жизни встречаются люди, умеющие легко, быстро и с улыбкой конструктивно преобразовывать окружающее их пространство. Не важно, что это будет: офицерское общежитие в военном городке или возглавляемое ими культурное или учебное заведение. Директор Роганской гимназии Вера Исмаиловна Меленти — одна из них.

Вера Исмаиловна Меленти дома...

Чтобы лучше понять характер Веры Исмаиловны Меленти, стоит прочитать шуточное стихотворение, подаренное ей коллегами на Новый год.

«Я люблю свою работу,
Я приду сюда в субботу
И, конечно, в воскресенье,
Здесь я встречу День рожденья,
Новый год, 8 Марта,
Ночевать здесь буду завтра!
Если я не заболею,
Не сорвусь, не озверею,
Здесь я встречу все рассветы,
Все закаты и приветы.
От работы дохнут кони,
Ну а я... бессмертный пони»

— Энергичность и любовь к своей работе — это мне, наверное, досталось от родителей, — улыбается Вера Исмаиловна. — Папа всю жизнь трудился в строительной отрасли. Мама — художник-дессинатор, создавала рисунки для ковров, покрывал, полотенец. Ее работы выставлялись в Москве на ВДНХ, и мы очень гордились своей творческой, талантливой мамой.

Здесь необходимо сделать небольшое отступление. Родилась Вера Исмаиловна по нынешним понятиям за границей, в далекой Туркмении. Там, у себя на родине, встретила молодого выпускника военного училища, полюбила его и... разделила судьбу тысяч других офицерских жен. А судьба эта была связана с постоянными переездами, жизнью в военных городках, умением дорожить любой имеющейся работой.

Ведь, пусть по советским временам и не маленькой, но все же одной зарплаты мужа на семью из четырех человек было недостаточно. А конкуренция среди офицерских жен в борьбе за рабочие места была всегда высокой. Чтобы просто устроиться на работу, приходилось прикладывать немалые усилия. Например, в Германии выпускнице школы с изучением английского языка пришлось самостоятельно осваивать немецкий.

Конечно, простой и безоблачной такую судьбу назвать сложно. Зато жизненного опыта и полезных навыков она дала предостаточно.

— Мой муж сам, как человек, и его образ жизни офицера Советской Армии дали мне привычку к дисциплине и самоорганизации. А эти привычки, в конечном счете, определили всю мою жизнь, — вспоминает Вера Исмаиловна.

И все же, в первую очередь, Вера Исмаиловна оставалась женой офицера, умеющей провожать мужа на службу в любое время суток и ждать, сколько придется. Создавать уютный быт во временном жилье и воспитывать двоих сыновей. И воспитать их правильно, настоящими мужчинами и защитниками отечества. Оба парня пошли по жизненному пути, по которому прошел их отец. Оба закончили Харьковский военный университет и сейчас служат в рядах вооруженных сил. Старший продолжает образование в адъюнктуре, а младший служит в Чугуеве.

— В молодости семья и дети были моим главным делом и главной целью в жизни, — рассказывает Вера Исмаиловна. — А теперь, когда сыновья выросли и оторвались от дома, я почувствовала потребность реализоваться как-то еще. Я считаю, каждый человек должен оставить какой-то след на этой земле, чтобы люди вспоминали тебя добром.

В наших краях семья Меленти оказалась вскоре после вывода Советских войск из Германии — в Рогани жили родители мужа, и он постарался перебраться поближе к ним. К новому месту жизни Вера Исмаиловна быстро привыкла и полюбила его всей душой. Тем более, что в большом и быстро развивающемся поселке было где развернуться ее деятельной натуре.

Пять лет она руководила Роганским домом культуры, который сейчас занимает второе место в районе. При ней здесь появилось много кружков, студий, возобновился показ кинофильмов. А в прошлом году ей, педагогу по образованию, предложили возглавить Роганскую гимназию.

Интересуюсь у Веры Исмаиловны, какая из этих двух работ сложнее и какая — интереснее.

— Вы знаете, эти два места работы сложно сравнивать. Да наверное и невозможно — настолько они разные. В Доме культуры я получала большое удовольствие, когда почти моментально видела результат своих усилий. Побегала, выбила финансирование нового кружка — и вот он уже работает, дети занимаются. А школа нацелена на долгую и кропотливую работу. Много лет пройдет, прежде чем мы сможем узнать, что получилось из нынешних первоклассников — куда они поступили, как устроились в этой жизни... Кроме того, в школе неизмеримо выше уровень ответственности. Причем не только за большой трудовой коллектив, но и, в первую очередь, за детей. А они заставляют за себя волноваться постоянно: не залезут ли куда-нибудь на перемене, чем занимаются после уроков... Ну и финансово-бытовых проблем, конечно, хватает. Только успеваешь решить одни вопросы, как сразу же возникают другие. Конечно, нашей гимназии очень повезло с руководителями громады. И Федор Степанович Шевченко и Виталий Сергеевич Терещенко принимают самое активное участие в нашей школьной жизни, всегда откликаются на просьбы о помощи.

Но несмотря на все специфические сложности новой работы даже постороннему человеку заметно, что Вера Исмаиловна получает от нее огромное удовольствие. Как, мне кажется, смогла бы получать его от любого доверенного ей дела, такой уж она человек. И хотя давно уже выполнила намеченную в свое время цель — оставить след в этой жизни — продолжает двигаться дальше, выполнять и перевыполнять...

...и на работе

Виктория СТЕПКОВА

ГДЕ И КАК ПОЗДРАВЛЯЮТ ЛЮБИМЫХ ЖЕНЩИН

Виктория СТЕПКОВА

■ Со всего света

В Украине представительницы прекрасного пола традиционно принимают поздравления 8 марта. Но в целом ряде стран женщинам — мамам и бабушкам — посвящены совсем другие даты.

Несмотря на то, что 8 Марта официально считается праздником международным, празднуют его не везде. Но праздники, посвященные продолжательницам рода и хранительницам очага, существуют во многих странах. И праздники эти имеют свои интересные обычаи и традиции.

Коста-Рика: День матери

В Коста-Рике День матери празднуется ежегодно 15 августа и совпадает с празднованием Успения пресвятой Богородицы. Так же как и у нас, этот день считается не рабочим.

В этой латиноамериканской стране мам и бабушек принято чествовать с большим размахом. Прежде всего, здесь не принято «отдариваться» скромным букетиком цветов или простенькой безделушкой. На День матери готовят очень ценные подарки, вплоть до бытовой техники, дорогих украшений и одежды.

Да и сам праздник устраивается по-настоящему грандиозный. Все близкие и дальние родственники, иногда до 100 человек, собираются в доме у бабушки. Принятые у нас столы не накрывают — ведь разместить за ними столько людей нереально. Поэтому устраивается что-то вроде фуршета, с одноразовой посудой и пластиковыми стаканчиками. Подают недорогую традиционную пищу: плов с курицей, пюре из черной фасоли, хрустящий картофель, салат из свежей капусты с помидорами. Пьют в основном пиво, а также ром или водку, сильно разбавленные кока-колой или апельсиновым соком со льдом.

Тост произносит только один раз, кто-нибудь из членов семьи, самый красноречивый, благодарит Бога за то, что у него есть такая чудесная мать. После тоста следует молитва.

В Коста-Рике в День матери пьют и танцуют...

Когда все слегка перекусили, начинается демонстрация подарков, как всегда, с шутками, смехом и восклицаниями: «А-а-а-х! Как чудесно! Как мило!».

...во Франции — занимаются шоппингом...

Ну а после этого начинаются обязательные танцы. Бабушек тоже вытаскивают на танцевальную площадку под веселые звуки сальсы или кумбии. Кстати, в Коста-Рике национальные танцы танцуют все, от четырех до восьмидесяти лет.

Франция: Национальный день бабушек

На родине шампанского и шансона бабушек, к которым автоматически причисляются все дамы старше 55 лет, поздравляют в первое воскресенье марта.

Прежде всего, этот день по традиции отводится для общения с внуками. Некоторые специально приезжают из другого города, чтобы поцеловать любимую бабушку, подарить ей цветы и небольшой подарок, нередко сделанный своими руками.

Но француженки не были бы француженками, если бы в свой праздник оставались в четырех стенах. Пожилые мадам не сильно обращают внимание на свой возраст, и умеют порадовать себя любимую. А поскольку праздник является национальным, то нация старается сделать все, чтобы для бабушек он получился незабываемым.

В этот день туристические фирмы предлагают бабушкам и их внукам бесплатные туристические поездки на автобусах, рестораны создают особые меню, а в магазинах открываются специальные секции, где бабушки — только бабушки! — могут купить товары со скидками.

Таиланд: День рождения королевы

В далеком Таиланде на 12 августа приходится сразу два праздника: День рождения Ее Величества королевы Сирикит и приуроченный к этой дате национальный праздник День матери.

Основные торжества 12 августа посвящаются любимой королеве. По всей стране украшаются улицы, вывешиваются флаги голубого цвета, с символикой королевкого дома, а также портреты королевы Сирикит.

Есть в этой стране и еще одна очень красивая традиция — посвящать королеве различные добрые дела. Например, устраивать концерты, посвящать ей книги и спортивные рекорды или приурочивать к праздничной дате регистрацию благотворительной организации.

Но и простые тайки не остаются без внимания и подарков. В этот день им принято дарить сувениры, украшенные цветком жасмина, так как жасмин является цветком королевы.

Как видите, в разных странах прекрасную половину человечества принято поздравлять по-разному. Но главное, что везде женщины пользуются заслуженным почетом, вниманием и уважением.

...а в Таиланде устраивают государственный праздник в честь королевы

■ Інформація

Переваги Укрпошти

Харківська дирекція УДППЗ «Укрпошта» на сьогодні є одним із найпотужніших державних підприємств по наданню цілого комплексу поштових послуг на території м. Харкова та області.

Центр поштового зв'язку №7 — один із провідних структурних підрозділів Харківської дирекції УДППЗ «Укрпошта». 174 відділення поштового зв'язку обслуговують мешканців Харківського, Зміївського, Чугуївського, Печенізького, Валківського, Коломацького та Вовчанського районів. ЦПЗ №7 працює з багатьма поштовими підприємствами вищезазначених районів на договірних умовах з приймання платежів без сплати комісії клієнтами. Переваги від цієї послуги відчули як мешканці населених пунктів, так і юридичні особи, з якими було укладено договір, а саме:

1) приймання платежів від споживачів має під собою чітке юридичне підґрунтя (договір, тарифи);
2) розгалужена мережа відділень поштового зв'язку надає можливість охопити усі населені пункти Харківської області;
3) можливість приймання платежів на дому у клієнта;
4) безкоштовне приймання платежів від населення за укладеними договорами;
5) стабільно низький рівень тарифів на інші види платежів;
6) процес оброблення квитанцій автоматизований, має декілька рівнів контролю.

Головна мета діяльності пошти — задоволення потреб населення і організацій в якісних та сучасних послугах, і на шляху досягнення цієї мети Харківська пошта придбала багатий досвід роботи. У результаті, Укрпошта завоювала високу довіру серед населення та корпоративних клієнтів. Про що свідчать укладені договори на приймання платежів від населення з такими великими підприємства, як ВАТ «Харківгаз», ВАТ «Укртелеком» та ПАТ «Мегабанк». Комісія по платежам на користь цих установ з клієнта не стягується. Враховуючи те, що банківські установи відновили кредитування споживачів, УДППЗ «Укрпошта» уклала договори на приймання платежів від населення з такими банківськими установами, як: ПАТ «Альфа Банк», ПАТ «Банк Руский Стандарт», ПАТ «Дельта Банк», які дають змогу населенню сплачувати кредитні платежі без комісійної винагороди.

За більш детальною інформацією звертайтеся за тел. (057) 775-55-63.

Адміністрація ЦПЗ №7

Вдвоем дома

Если вдруг любимая жена и мать первой объявила, что она в честь праздничного дня 8 марта идет с подругами в гараж или на хоккей, а вы, вместо привычного «шопинга» с друзьями, остаетесь один на один с наследником, нужно возрадоваться этой вести. У вас появилась возможность провести с ребенком целый день так, чтобы он запомнил его надолго! Независимо от пола и возраста ребенка можно воплотить в жизнь один из предлагаемых ниже вариантов.

Вариант пассивный. Здесь все просто – вы уютно садитесь в кресло у телевизора, а ребенок – у компьютера. Или наоборот. Особых хлопот не возникнет, разве что закончатся на кухне бутерброды. Но учтите, что этот день не будет отмечен в памяти чада.

Вариант почти идеальный. В первой половине дня затеваете уборку жилого помещения. Ребенок с радостью включится в рабочий процесс, так как знает: чем быстрее вы наведете порядок, тем раньше пойдете гулять в парк (кино, цирк и т. д.).

Вариант аппетитный. Утром отправляетесь вдвоем на рынок, где покупаете необходимые ингредиенты для приготовления плова: мясо, рис, приправы и все остальное, в соответствии с рецептом. Настоящий плов готовится около трех часов. Итого: поход на рынок — 2 часа, подготовка и готовка блюда — 4 часа, отдых после трапезы — 2 часа. «Рабочий» день окончен. Здравствуй, милая!

Вариант активный. Берете дома два огромных неправильных бутерброда, термос с чаем, ребенка, санки или лыжи и отправляетесь к ближайшей подходящей горке. С учетом сухпайка, вы можете весело провести на свежем воздухе около 4—5 часов. После чего рекомендую принять теплую ванну и отведать поздний обед. Наступившее блаженство само по себе «съест» время до возвращения жены.

Вариант для взрослых. Звоните друзьям, сообщаете им радостную новость и назначаете время встречи. Друзья проявляют дома неожиданную для их жен инициативу: берут с собой на прогулку детей. В результате: ваш «шопинг» не отменен, а ребенок будет забавляться целый день в шумной компании детей...

В общем, выходной в формате «вдвоем дома» полностью зависит от вашего желания и фантазии. Главное — не упустить возможность провести дополнительное время с самым умным и красивым, коим есть ваш ребенок, и оставить в его памяти яркие воспоминания.

Николай ХОРОШЕВ

■ Праздники и традиции

8 марта и борьба женщин за свои права

Наверное, многие из вас не знают историю праздника, который мы так рьяно и ежегодно отмечаем 8 марта. А начиналось все так.

Уже в древнем Риме существовал женский день, который отмечали матроны. В этот день матроны — свободно рожденные женщины, состоящие в браке, получали от своих мужей подарки, были окружены любовью и вниманием. Рабыни тоже получали подарки. И кроме этого, хозяйка дома позволяла невольницам в этот день отдыхать. Облаченные в лучшие одежды, с благоухающими венками на головах, римлянки приходили в храм богини Весты — хранительницы домашнего очага.

Прошло немало времени. Женщины решили изменить свою жизнь, бороться за равноправие с мужчинами.

8 марта 1857 года в Нью-Йорке собрались на манифестацию работницы швейных и обувных фабрик. Они требовали 10-часовой рабочий день, сухие рабочие помещения, равную с мужчинами зарплату. Женщины работали по 16 часов в сутки, в отличие от мужчин, которые уже добились 10-часового рабочего дня. На предприятиях США в то время возникали многочисленные профсоюзные организации. После 8 марта 1857 года образовалась еще одна — впервые ее членами стали женщины. 8 марта женщины потребовали также представления им избирательного права.

В начале XX столетия возмущенные неблагодарностью мужчин чикагские домохозяйки вышли на улицы города и, громыхая пустыми кастрюлями, ведрами и тазами, стали требовать уважения к себе, равных политических прав, возможности работать на предприятиях, служить в армии и полиции. В результате многие из мужчин города остались в тот день голодными. Неизвестно, то ли мужья нашли какой-то путь к оскорбленным женским сердцам, то ли домохозяйки, выпустив пар, смирились со своей нелегкой женской долей, но история до поры до времени забылась.

В 1908 году 8 марта американки снова требовали запрета детского труда, улучшения условий на фабриках и предоставления женщинам права голоса. На следующий год социалистическая партия Америки провозгласила последнее воскресенье февраля Национальным женским днем.

Клара Цеткин (слева) и Роза Люксенбург — активистки борьбы за права женщин XIX века

Спустя несколько лет, на 2-й международной конференции социал-революционерок, состоявшейся в 1910 году в Копенгагене, Клара Цеткин предложила проводить подобные акции ежегодно по всему миру, рассчитывая пробудить в женщинах тягу к свободе, равенству и братству. Женщины многих стран присоединились к борьбе против нищеты, за равноправие, за право на труд, уважение своего достоинства, за мир. В 1911 году этот праздник впервые отмечался 19 марта в Австрии, Дании, Германии и Швейцарии. Тогда более миллиона мужчин и женщин приняли участие в манифестациях. Кроме права избирать и занимать руководящие посты, женщины добивались равных производственных прав с мужчинами.

В Англии, например, прошло несколько акций протеста против мужского произвола и даже забастовка лондонских проституток, требовавших повышения тарифов и улучшения условий труда. Но по-настоящему «международным» этот день так и не стал. Видимо домохозяек «закоренелых» буржуазных стран не особенно прельщала перспектива сменить свои, хоть и надоевшие, кухни на тюрьмы, ссылки и каторги, сопутствовавшие революционной борьбе. Постепенно движение утихло. Вспомнили о Чикагском происшествии и идее Клары Цеткин после Октябрьского переворота в России, когда взамен идеологически чуждых праздников создавали свои, советские. Праздник 8 марта был введен в качестве официального праздника в первые годы советской власти. В 1965 году 8 марта стало нерабочим днем.

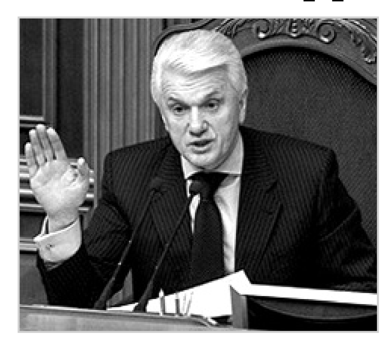
В газетах того времени 8-е марта называли «днем смотра боевых сил работниц и крестьянок всей страны». О весне и любви никто не упоминал, главный упор делали на посещении женщинами собраний, кружков политграмоты и вовлечении ее в процесс классовой борьбы и социалистического строительства.

Подарками женщин тоже не особенно баловали: в одной из газет за 1925 год опубликовано объявление о том, что в магазин поступили калоши всех размеров и, в честь праздника, в дни с 6 по 8-е марта женщинам предоставляется скидка...

■ Накануне праздника

ЛИТВИНУ РАЗРЕШИЛИ НЕ ИЗВИНЯТЬСЯ ПЕРЕД ЖЕНЩИНАМИ

Пресс-служба Верховной Рады считает неверной трактовку некоторыми политиками и чиновниками высказываний председателя парламента Владимира Литвина (на фото) относительно представительства женщин в органах власти.

«Председатель Верховной Рады никогда не делал дискриминационных заявлений относительно роли и места женщин в украинском обществе. Нынешняя информационная кампания, в том числе при участии политиков и государственных служащих, как ни странно, построена на вырванных из контекста и истолкованных в собственных политических целях фразах руководителя парламента», — так было сказано в заявлении пресс-службы аппарата Верховной Рады.

Напомним, ранее Литвин выразил сомнение в целесообразности законодательного определения квот представительства женщин в органах государственной власти. При этом он допустил следующее высказывание: «Общество не будет выполнять, если мы не избавимся от того, что у нас есть уже традицией и, в принципе, оно входит в христианскую ментальность, согласно которой мужчина — это высшее существо, так как женщина создана была из ребра Адама. Соответственно она уже стоит на низшей ступени».

После чего сопредседатели объединения депутатов Рады «Равные возможности» Юлия Ковалевская (фракция «Партия регионов»), Елена Кондратюк (фракция «Блок Юлии Тимошенко-Батьківщина») и Ирина Геращенко (фракция Блока «Наша Украина-Народная Самооборона») потребовали у Литвина принести извинения всем украинским женщинам.

А теперь, накануне международного женского праздника, у председателя парламента появилась возможность избежать публичного покаяния.

ХАРЬКОВЧАНЕ ЗАПАСАЮТСЯ ПОДАРКАМИ

Как сообщили в пресс-службе ГУМВД Украины в Харьковской области, на днях в Харькове ограбили два ювелирных магазина.

Первый ювелирный магазин, расположенный на Роганском жилмассиве, подвергся нападению около половины двенадцатого дня. Пострадавшая, сорокадевятилетняя частная предпринимательница, рассказала сотрудникам милиции, что двое неизвестных вошли в помещение магазина и, угрожая предметом, похожим на пистолет, завладели ювелирными украшениями. После чего быстро скрылись.

Следующее ограбление произошло во второй половине дня, уже на Салтовском жилмассиве. Оно проходило по схожему с первым сценарию. Единственная разница — предметом, похожим на пистолет, была разбита витрина, откуда налетчики и забрали находящиеся там ювелирные изделия. Примечательно, что оба магазина находились под видеонаблюдением.

Как сообщалось ранее, в конце декабря 2011 года на одном из проспектов Харькова за два дня ограбили два ювелирных магазина. Сотрудники «Трибуны трудящихся» попытались выдвинуть собственную версию случившегося: возможно, таким образом преступники пытались добыть подарки для любимых женщин:)

Виктория СТЕПКОВА

■ А знаете ли вы, что...

Эксперты в области криминалистики утверждают: большинство мужчин, заявляющих в полицию о пропаже жены, не способны дать четкое описание своей супруги. Обычно они сообщают о росте и весе жены, но не могут вспомнить цвет ее глаз или волос, не говоря уже об одежде. Любопытно, что более точно мужчины описывают свои пропавшие автомобили.

В ходе исследования, проведенного в Австралии, выяснилось, что курящие женщины менее уверены в себе, чем некурящие. Типичная курящая женщина не слишком высокого мнения о своей привлекательности. Согласно предположениям психологов, неуверенность в себе присуща всем людям, страдающим от разного рода зависимостей.

До начала XX века мужчины жили дольше женщин. К 1920 году средняя продолжительность жизни женщин была уже чуть выше. Теперь они живут примерно на 7 лет дольше мужчин. Основной фактор, влияющий на это, — значительное снижение смертности при родах благодаря развитию акушерства, лучшей гигиене в больницах, а также антибиотикам, убивающим инфекции.

Продолжительность жизни женщин, выходящих замуж за более молодых мужчин, выше, чем женщин, вступающих в брак с ровесниками или мужчинами старше их. Однако это не значит, что чем моложе мужчина, тем дольше живет женщина. Если разница превышает 14 лет, то она уже не имеет значения.

Согласно опросу, проведенному университетом штата Пенсильвания в США, молодая женщина, предпочитающая яркие и контрастирующие цвета в своей одежде, обычно испытывает неуверенность в себе.

По утверждению психологов, после интимной близости мужчинам кажется, что их избранницы менее привлекательны, тогда как женщины находят своих избранников еще более привлекательными.

Количество мужчин, совершающих самоубийство из-за несчастной любви, в три раза превышает количество женщин, совершающих самоубийство по той же причине.

По материалам сайта znaeteli.ru

Свідоцтво про державну реєстрацію ХК №1518-259ПР від 29.04.2009 р.
Засновники: Харківська районна рада, Харківська районна державна адміністрація
Видавець: редакція газети «Трибуна трудящих»
Наш сайт: http://www.tribune.kharkov.ua
Офіційний сайт ХРДА: http://www.khrda.gov.ua
Виходить щосереди та щосуботи українською та російською мовами.
Адреса редакції: 61052, м. Харків, вул. Червоноармійська, 4.
E-mail: Tribuna2009@mail.ru
Тел. 712-00-56. Тел./факс 712-37-10.
В. о. головного редактора: Микола Хорошев.
Відповідальний за випуск: Ольга Попова.
Літературний редактор: Ганна Положій.
Верстка: Інна Денисенко.
Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати текст. Відповідальність за зміст та достовірність інформації у публікаціях несе автор, а в рекламних матеріалах (®) — рекламодавець. Редакція не завжди поділяє позицію авторів. Листи, рукописи і фотокартки не рецензуються і не повертаються. Листування з читачами тільки на сторінках газети. При використанні матеріалів посилатися на газету обов'язково.
Газета надрукована у друкарні ВАТ «Видавництво «Харків». Московський просп., 247, МСП, Харків, 61037.
Зам. 2-192
Тираж план. 10709 примірників.
Передплатний індекс 61805